

Jubilejní rok se chýlí k závěru

V těchto zimních měsících bude končit Jubilejní rok 2025, který nechal slavnostně vyhlásit papež František. Jeho mottem se stali „Poutníci naděje“. V naší farnosti jsme k tomuto speciálnímu výročí připravili několik aktivit a poutí, které mohli naši farníci podniknout. V tomto čísle přinášíme nejedno svědectví o jeho prožití v naší farnosti. Najdete je nejen jako pokračující článek v sekci Děti a mladí, ale také v části Spiritualita a samozřejmě také v Událostech. Zkrátka se prolíná celým vánočním číslem Cesty světla.

Široká nabídka

Nabízela se celá široká paleta možností, jak intenzivněji prožít a vnímat letošní jubilejní rok.

Na té nejvyšší – národní – úrovni, jsme měli možnost podniknout v březnu národní pouť. Z naší farnosti se k ní připojila řada farníků. Národní charakter mělo také Jubileum mládeže, kterému je věnovaný samostatný článek. V rámci diecéze pak proběhlo slavnostní zahájení v Brně.

V pastorační radě jsme přemýšleli, jak tento významný okamžik uchopit, aby se dotkl našich farníků. Připravili jsme proto několik akcí:

- pěší pouť na jubilejní místo ve Křtinách,
- hromadný zájezd do dvou rakouských cisterciáckých klášterů Heiligenkreuzu a Lilienfeldu,

- „promodlování“ jednotlivých částí Tišnova a jeho přilehlých obcí,
- modlitební „kmotrovství“.

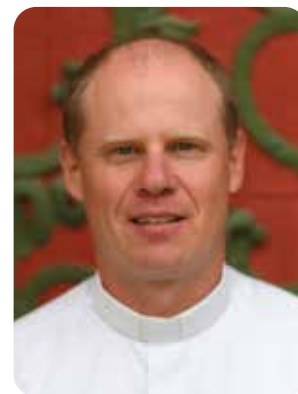
Vaše svědectví

Z řady oslovených farníků s prosbou o krátké shrnutí jubilejního roku, do redakce doputovaly dvě odpovědi, které uveřejňujeme:

Poutě katechety Ivany

V jubilejním roce 2025 jsem byla o svatodušním víkend s několika cursillisty na setkání hnutí se svatým otcem a byla to vigilie a mše svatá na Svatopetrském náměstí v Římě. Prošli jsme svatými branami i jinými kostely.

pokračování na straně 4...

Milí farníci, v polovině roku 2026 budeme svědky jedinečné události moderních dějin katolické církve v brněnské diecézi i v celém Česku. Kněží Jan Bula a Václav Drbola, mučedníci komunistické diktatury padesátých let 20. století, budou prohlášeni za blahoslavené. Půjde o první blahověčené či svatořečené na území brněnské diecéze v celé její historii.

Jaký význam má blahověčení Jana Buly a Václava Drboly pro nás osobně, kteří žijeme v roce 2025? Zkusme se nad tím v přicházejícím roce více zamyslet a hlouběji si uvědomit, co pro nás znamená svědčit o Ježíši Kristu v našem každodenním životě. Jan Bula a Václav Drbola se nestali svatými pro své mimořádné schopnosti, ale pro svou věrnost Kristovu evangelium v každodenní službě svěřeným duším, kterým jako vesničtí kněží sloužili, a v odvážném následování Krista ve chvílích pronásledování. Ctnosti, které je charakterizují, jsou především věrnost pravdě, síla lásky a moc odpuštění. Vyprošuji nám všem, abychom tyto ctnosti rozvíjeli každý den v prostředí, ve kterém žijeme teď a tady. Pak se jistě také staneme blahoslavenými (v Božích očích).

váš o. Jiří

Tomáš Klouda byl slavnostně přijat za kandidáty jáhenství, podpořme ho modlitbou

Foto: Doroška Kloudová

Oslava zlatého kněžského jubilea

V sobotu 25. října jsme v tišnovském farním chrámu při mši svaté oslavili zlaté kněžské jubileum Mons. Pavla Dokládala, současného faráře v Koclířově, děkana a rektora poutního místa Českomoravská Fatima.

Možná by se někdo zeptal, proč v Tišnově? Mons. Dokládala sice není tišnovský rodák, ale Tišnov byl jeho prvním místem v duchovní správě. A protože na první lásku se většinou nezapomíná, zůstal pro něj Tišnov po celých 50 let srdeční záležitostí, stejně jako on zůstal v srdcích a myslích těch, kteří se s ním během krátkých devíti měsíců jeho tišnovského působení i potom později na místech dalších setkávali ve společenství v kostele, na faře, na hřišti nebo při výletech do přírody.

Když Pavel ukončil studium na tehdejší Teologické fakultě Univerzity Karlovy, která sídlila v Litoměřicích, bylo mu 23 let, takže nevyhovoval podmínce dosažení kanonického věku pro kněžské svěcení. Vypadalo to na nejméně roční odklad. Představení semináře ale požádali Svatého otce Pavla VI. o dispens, který byl udělen, a tak byl Pavel 29. června 1975 v brněnské katedrále olomouckým biskupem Josefem Vranou vysvěcen na kněze. Primiční mši svatou slavil ten stejný den v zábrdovickém kostele Panny Marie Nanebevzaté.

Z rozhodnutí tehdejšího správce brněnské diecéze, preláta Ludvíka Horkeho, se jeho prvním působištem stal Tišnov, kam nastoupil jako kaplan k duchovnímu správci tišnovské a předklásterské farnosti otci Janu Nesvačilovi. Otec Jan ale musel krátce po jeho příchodu na čtyři týdny do lázní, takže P. Pavel hned převzal celou duchovní správu. Když se z lázní vrátil, ve farnosti bylo „boží dopuštění“. Po srpnové pouti na Hostýn, kde se tišnovská mládež, která se ani dříve moc neznala, rychle v autobusu při kytáře a písničkách z Hlaholíka spřátelila, začala setkání na faře, výlety do přírody a později i setkávání v rodinách. Někdo by si samozřejmě

mohl říct: A co je na tom tak zvláštního? Vždyť dnes je to docela běžné. Je třeba si ale uvědomit, že byl rok 1975, doba naprosto nejtvrděší normalizace, kdy komunistický režim prostřednictvím svých spolupracovníků, různých pomocníků VB, či udavačů StB, všude, a to znamená i v Tišnově, bedlivě hlídal, aby nedocházelo k žádným projevům náboženské víry mimo kostel. A i tam, jak víme z historie farnosti, měl svoje informátory. Tenkrát se na faru nechodilo, děti a mládež se k žádným aktivitám nescházeli, náboženství se učilo pod dohledem výlučně ve školách, a víra a náboženská výchova mohla být praktikována pouze v kostele a v rodinách, většinou s upozorněním rodičů dětem, že se o tom nikde nesmí mluvit.

A pak už to všechno šlo celkem rychle. Pastorační skupiny dětí a mládeže PS 1 až PS 5, páteční mše pro mládež s kytarou, fotbal, ragby, výlety na chatu na Lopatách nedaleko Věžné, schůzky na faře i u Mičánů doma, a jako vrchol Silvestr 1975, kdy si PS 5, kam patřili ti starší, pronajala sál v hotelu Květnice a vytvořili si na to dokonce plakát. Po zimních a pololetních prázdninách v Horní Lipové na chatě u Dokládala už začínalo být jasné, že to všechno nebude mít dlouhé trvání. Otec Jan Nesvačil sice navenek vůči mládeži nedával znát žádné obavy, musel ale prožívat velký stres, s komunistickým režimem měl své zkušenosti a v roce 1959 už jednou o státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti přišel. Mezi čtyřmi očima kaplanovi domlouval, aby se trochu mírnil nebo že to dopadne špatně. Naštěstí nedopadlo, ale P. Pavel musel k 30. dubnu 1976 odejít. I když by se dalo říct, že jeho „oslnivá“ kariéra v Tišnově trvala pouhých

Otec Pavel při pastorační PS 1

zdroj archiv autora

devět měsíců, zanechala ve farnosti trvalou stopu, kterou pak udržovali a rozvíjeli jeho nástupci v kaplanské funkci, jako například otcové Jiří Tesař, Josef Zahradník, Jiří Veith, Josef Havelka a Josef Blaha SJ. Potom přišla sametová revoluce a všechno už bylo mnohem jednodušší.

Takže po 50 letech bylo co slavit a na co vzpomínat. Z PS 5 se nás sešlo opravdu hodně, někteří jsme se neviděli dlouhá léta. Radost byla o to větší, že po delší době do Tišnova zavítal jako jeden z tehdejších spolupachatelů i P. Václav Trmač, dnes emeritní blanenský děkan a farář v Jedovnicích. Při mši svaté jsme si opět společně po mnoha letech zapívali při kytáře a v modlitbě vzpomínali na ty, kteří nás předešli – na Jindru Pivoňku, Magdu a Martinku Vrzalovy, Marii a Toníka Mičánovy, Vladimíra „Pilbu“ Šikulu, Jirku Křenka, Jiřinku Novákovou a Zdeňka Dobišara. Po mši svaté jsme navštívili hrob otce Jana a pokračovali obědem, vzpomínáním a prohlížením starých fotografií v salonku Podhorácké restaurace. Na závěr setkání jsme poslali pozdrav nejstarší pamětnici paní Marii Šikulové, které je už 91 let a nemohla mezi nás přijít. Bylo to naposled? Nevíme. Ale jedno setkání, to definitivně, nás jistě všechny čeká.

*** za PS5 Jan Kos

Nový přenosný ultrazvuk pomáhá pacientům domácího hospice

Když doma pečujete o někoho, komu už medicína nedokáže vrátit zdraví, toužíte po tom, aby mohl zůstat tam, kde je mu nejlépe – mezi svými blízkými a v prostředí, které zná a kde se cítí bezpečně. Zároveň chcete, aby své poslední dny prožil důstojně a bez bolesti. A i když prochází nemocí především pacient, není to jen jeho boj – je to i zápas rodiny, která každý den hledá sílu, čas a odvalu postarat se o svého blízkého až do konce.

Právě díky vaší podpoře mohou teď tyto těžké chvíle zvládat rodiny i nemocní o něco snadněji. V listopadu jste se mnozí zapojili do projektu EPP Pomáhej pohybem a Nadace ČEZ proměnila každý váš nachozený či naběhaný kilometr ve finanční podporu. Společně s poskytnutou podporou od firmy Vodička se podařilo získat dostatečné prostředky na nákup nového přenosného ultrazvuku, který už od 21. listopadu 2025 pomáhá v péči našeho Domácího hospice Porta Vitae.

Přesnější diagnóza i okamžitá úleva

Přenosný ultrazvuk je pro domácí hospic opravdu zásadní pomůckou.

Umožňuje rychle a šetrně zjistit aktuální zdravotní stav pacienta, posoudit komplikace nevyléčitelného onemocnění a nastavit další postup léčby přímo u jeho lůžka. Díky tomu můžeme sestavit přesnější plán paliativní péče, včas mírnit bolest a sledovat změny zdravotního stavu bez nutnosti zbytečných cest do nemocnice.

Pro mnohé naše pacienty znamená tento přístroj i okamžitou fyzickou úlevu. Ultrazvuk totiž umožňuje bezpečně lékáři provádět zákroky, které by bez něj byly příliš rizikové a tedy nemožné – například břišní punkci při nahromadění tekutiny v dutině břišní. Výkon, který by jinak vyžadoval hospitalizaci a pro nemocného by byl velmi náročný, dokážeme nyní provést bezpečně přímo doma.

Naše sestry získaly unikátní ultrazvukové vzdělání jako první v ČR

Abychom mohli nový ultrazvuk využívat naplno, absolvovalo šest našich zdravotních sester v polovině listopadu unikátní kurz Ultrazvuk v paliativní péči pro sestry v Simulačním centru Lékařské fakulty Masarykovy univerzity. Pod vedením zkušených pa-

liatrů MUDr. Václava Trmače a doc. MUDr. Jana Malásky se seznamovaly nejen s teorií, ale především s praktickým vyšetřováním – nejprve na simulátorech, poté i na dobrovolnících.

Šlo o vůbec první kurz svého druhu v České republice a naše sestřičky se tak staly prvními paliativními sestrami, které byly systematicky proškoleny v práci s přenosným ultrazvukem.

Kurz zaznamenal výborné ohlasy a Simulační centrum jej zařadilo mezi své stále vzdělávací programy. To znamená, že stejnou možnost vzdělání získají i další hospicové týmy napříč republikou a umožní kvalitu paliativní péče posouvat zase o něco dál.

*** Marta Rémanová

Zdroj fotek: Simulační centrum LF MU

Zdroj fotek: Simulační centrum LF MU

...pokračování ze strany 1

Na začátku září jsem se zúčastnila farní pouti do Heiligenkreuzu a Lillienfeldu.

Na konci září jsem byla na pouti seniorů v katedrále v Brně na Petrově.

Jsem vděčná Bohu za tento rok a možnost toto vše prožít.

Iljovo putování s manželskými páry

Prvního května jubilejního roku 2025 se naše malá skupinka manželských párů vypravila na pouť do Říma. Měl jsem v plánu pout s manželkou vykonat podobně, jako před 25 roky, kdy jsme se po požehnání o. Josefem Šindarem, vypravili naším autem po vlastní ose. Už tehdy to bylo krásné, ale značně náročné, proto jsem uvítal iniciativu, že pojedeme jako skupinka a využijeme letecké dopravy. Tímto také chci moc poděkovat našemu organizátorovi Josefovi H., který vše perfektně zařídil.

Vzal jsem si se sebou právě rozečtenou knížku „Když Bůh nikomu nechybí“, která se věnuje současnému stavu křesťanství v Evropě. Takto „vyzbrojen“ jsem se spolu s manželkou a ostatními členy skupinky vydal ke kolébce naší církve.

Po přeletu jsme se dopravili do Nepomucena – českého místa v Římě, kde jsme byli ubytováni. Druhý den jsme se vydali do Vatikánu. Čekala nás obrovská fronta, ale protože náš prozíravý Pepa měl vše předem zajištěné, včetně krásného počasí, poměrně brzy jsme prošli první svatou branou do úplně naplněné baziliky. Již u vstupu jsem se nemohl odtrhnout od Michelangelovy piety. Vzpomněl jsem si na svého přítele kněze, který mi říkal: „Kdykoliv vidím Matku Boží, jak drží tělo mrtvého Ježíše, hned volám „Zdravas Královno...“. A tak jsem se v duchu také pomodlil.

Odpoledne jsme měli prohlídku Ostia Antica s průvodkyní paní Veronikou. Bylo to velmi pěkné a zajímavé.

Třetí den. V 7 hodin jsme byli na mši svaté, četlo se evangelium, kdy učedníci prosí Pána: „Pane, ukaž nám Otce!“ (Jan 14, 8–11) a kněz říkal: „... každý den, celý život hledějme, kdo je to Bůh...“

Po snídani jsme opět s paní Veronikou, která nám poutavě vyprávěla o koloseu, o pronásledování křesťanů, o císaři Nerovi, velkém požáru Říma ... , navštívili baziliku sv. Petra v okovech s nádhernou sochou Mojžíše a pak jsme šli do baziliky Santa Maria Maggiore, kde byl právě pohřben papež František. Byl jsem dojat prostotou jeho hrobu (!). Mramorová deska, květina, a to vše blízko Panny Marie.

Po obědě jsme se vydali bez průvodce hledat schönstattsou kapličku do Belmonte nedaleko Říma. Protože jsme nevěděli, kdy a kde vystoupit z linkového autobusu, oslovil Radek německy (!) jednoho cestujícího. A hle, byl to právě německý schönstattský kněz, který mířil do Belmonte! Normálně by jel autem, ale ráno musel dát auto do servisu, a tak mu nezbylo nic jiného než použít hromadnou dopravu. V kapličce jsme se pomodlili společně růženec a schönstattský kněz nám pověděl o symbolice „šneka“, která je tu všude viditelná (budova, schodiště, vitráže, výzdoba...). Spirála symbolizuje otevírání se církve po druhém Vatikánském koncilu ze svého středu stále více světu.

Čtvrtý den. Po ranní modlitbě jsem chvíli četl Loffeldovu knihu, kde autor vybízí, abychom se zastavili a učili se prožívat ticho Bílé soboty – nejistotu, co bude. V 10 hodin následovala mše svatá, evangelium (Jan 21, 1–19) popisovalo zjevení Páně u Tiberiádského jezera. Kněz vyprávěl, že název jezera je podle vesnice Tiberias, postavené na bývalém pohřebišti, kde nikdo nechtěl bydlet, protože toto místo bylo nečisté. Paradoxně, právě z tohoto místa, kde se lidé báli

vstoupit, žít, začínat, právě odsud vysílá Ježíš své učedníky – Petra.

Navštívili jsme kostel svatého Kříže, Lateránskou baziliku, Svaté schody a nakonec jsme byli v bazilice sv. Klimenta. Zde měla naše průvodkyně paní Veronika krásné zamyšlení. Říkala, že už si mnoho let klade otázku, jak je to možné, že tolik lidí a z tak vlivných a bohatých římských rodin se obracelo na křesťanství, i když denně viděli hrůzostrašné popravy prvních křesťanů a věděli, že je čeká stejný osud. Jedinou odpověď nachází v přesvědčivosti prvomučedníků a jejich radosti, že budou po smrti na věky s Kristem – tak silná víra!

A já si říkám: „Kdo z nás je ochoten vydat takové svědectví!“

Poslední den. Ráno je mše svatá (evangelium Jan 6, 22–29) s myšlenkou kněze – často uvěříme kvůli mylným věcem – třeba kvůli nasycení chlebem.

Jeli jsme do katakomb sv. Kalista. Měli jsme novou průvodkyni, mladou ženu z Košic žijící v Itálii. Po prohlídce jsem si dodal odvahy a zeptal jsem se jí na situaci v Itálii ohledně praktikování náboženství. Řekla mi, že místní lidé velice rádi slaví křest, dokonce si na to berou půjčku (!) nebo svatby a pohřby, ale do kostela nechodí. „A vy?“ zeptal jsem se. Odpověděla smutně: „Nemám s kým tam chodit.“ Zvláštní.

Děkuji Ti Pane za tuto skupinu přátel, že mám s kým přijít za Tebou.

Večer jsme se vrátili šťastně domů do Čech.

**** Veronika Mičulková,
Ivana Šmardová, Ilja Krejčí*

Poutníci u kaple sv. Františka v Ochozi

Foto: Josef Humpolík

Kolik mám ještě dní, než přijde poslední...

Děkuji Pánu Bohu a Panně Marii a celému nebi, že jsem mohl přesně po 50 letech, opět ve Svatém roce (prožíváme jej v Církvě jednou za 25 let) zazpívat v kostele sv. Václava v Tišnově píseň Olympiku i s dalšími otázkami. Jak dlouho budu ještě zpívat – sloužit, kterou cestou mám se nechat vést... Tak jako jsem zpíval při půlnoční mši svaté 24.12. ve Svatém roce 1975 jako 23letý kaplan u otce Jana Nesvačila. Mše svatá 25. 10. 2025 v 11 hodin končila písní Vyznání: „Maria krásná, jsem rád že tě znám, Maria svatá, já rád bych tě miloval...“ A nakonec ještě cestou na hřbitov ke kněžskému hrobu, kde jsem cestou požehnal Toníkovi a Marii Mičánovým s jejich synem Pavlem, který nás doprovázel na kytaru. Na hrob P. Jana Nesvačila jsem vložil několik rudých růží. Kdo si opatřil knihu: VŠECHNO MOHU,

Fil 4,13“ a přečetl si stránky 48–52, pochopil, proč.

Píseň Olympiku z půlnoční před 50 lety ještě doplnil současný „pan Borek“ Laďa Vyplášil, jeden ze současných kostelníků, o závěrečné zvolání z kazatelny, které si dodnes pamatuje: „Když je Bůh s námi, kdo proti nám...“

Je to už všechno hodně dávno, ale přitom, jako by to bylo dnes. I s otcem Václavem Trmačem, rodákem z Tišnova, mou „hospodyní v Drnholci“, velitelem přesunu z chaty v Horní Lipové Honzou Kosem, Ivou Havlátovou roz. Pokornou a Rudou Vrzalem a mnoha dalšími. I se všemi čtyřmi sourozenci Láznickovými Maruškou, Kájou, Růženkou a Helenkou a jinými.

Někteří chyběli – jejich dny na zemi už skončily a žijí už nové, věčné. Jiní měli jiné povinnosti. A za

všechny, jako by úplně nakonec, ještě mezi dveřmi restaurace při loučení, mi stačila naznačit Růženka Svobodová, roz. Láznicková, radost i obavy o své děti. Přiznám se, že jsem ve skrytu duše čekal, že se přijdou, třeba jen ze zvědavosti podívat na kněze, který formoval životní cestu jejich rodičů. To už se asi nestane, ale slíbil jsem, že budu v pastorační skupin mládeže PS5 pokračovat tady z Koclířova od Panny Marie Fatimské. A pokud si, „dětátka“, přece jen přečtete ve farním časopise toto poděkování a vzpomínku nebo se dokonce podíváte do knihy „Všechno mohu, Fil. 4,13“, pak mějte na paměti, že jediná CESTA, jediná PRAVDA a jediný smysluplný ŽIVOT časný i věčný, ne cizí – ten váš – je JEŽÍŠ. Pro nás pro všechny jsou OTÁZKY stále aktuální.

S vděčností otci děkanovi a panu kaplanovi za vřelé přijetí a vše, co konají.

**** Mons. Pavel Dokládal, děkan a farář v Koclířově a rektor Capelinyh ale stále váš PAVEL....*

Činnost pastorační rady farnosti

Nad čím se zamýšlela pastorační rada farnosti? Co řešila a měla „na stole“ v minulých měsících? Pojd'me se na to společně podívat.

V září se pastorační rada zabývala posledními organizačními detaily farní jubilejní pouti do rakouských cisterciáckých klášterů, návrhem zpracování nového zvonu v Předklášteří, pronájem party stanu a úklidem kostela.

Při říjnovém setkání jsme řešili především personální posílení Tříkrálové sbírky a přípravu na biřmování.

Začátkem listopadu jsme se věnovali intenzivnější přípravě plánu pastoračních aktivit – jeho rozpis najdete v příštím čísle zpravodaje, pastoračnímu a evangelizačnímu potenciálu nadcházejících aktivit (žehnání farního sálu, svěcení zvonu a nového oltáře v Porta coeli), v jaké podobě zorganizovat Červenou středu, kurz Proměny farnosti nebo seminář Otcovy srdce.

Členové tišnovské pastorační rady se pak v půlce listopadu sešli se členy dalších pastoračních rad působících v našem děkanství, aby společně diskutovali charismata našich farností a sdíleli vzájemnou inspiraci zejména v modlitbě. Važme si současného stavu, který v Tišnově v tomto směru máme (různá modlitební společenství, živý růženec, nabídka adorací, putovní obraz k Božimu milosrdenství...) – jiné farnosti tyto aktivity postrádají. Inspirací nám pak mohou být 1. pátky v Kuřimi s přímluvnou modlitbou nebo například online skupinka scházející se v pravidelném čase k modlitbě růžence.

**** Veronika Mičulková*

K příležitosti Červené středy (26. 11.) si připomínáme pronásledované křesťany

Foto: Josef Permedla

Brněnská diecéze řečí strategie a ekonomiky

„Brněnská diecéze: Posvěcujeme, učíme, sloužíme“ – přesně v tomto duchu a s motivy nové grafiky biskupství se nesla útlá brožurka, kterou jsme v roce 2024 dostali k dispozici v kostelích. Jednalo se de facto o stručné shrnutí výroční zprávy za rok 2023. Otec biskup Pavel v úvodu brožurky podtrhnul, že „nežijeme primárně v říši peněz, ale v říši vztahů“. Přesto si v dnešním článku ekonomiku diecéze a její krátkodobé i střednědobé cíle stručně shrneme.

Kladný výsledek hospodaření

Podle výročních zpráv z let 2023 i 2024 končí hospodaření naší diecéze v černých (kladných) číslech. V roce 2023 konkrétně s výsledkem ve výši 6 milionů, o rok později dokonce s přebytkem přes 23 milionů korun¹. Jedná se o pozitivní trend, vezmeme-li v potaz, že hlavní příjem diecéze tvoří stále příspěvek v rámci majetkového vyrovnání státu s církvemi a náboženskými společnostmi. Tento příspěvek (v roce 2024 přes 85 milionů korun z celkových 385 milionů v příjmech Biskupství brněnského) však bude každým rokem klesat, až v roce 2030 ustane úplně. Vlastní investiční příjmy našeho biskupství musí od toho okamžiku plně pokrýt výdaje biskupského úřadu, kapitul a farností.

Diecéze rozkročená na několika nohách

Tok prostředků (obraty) v roce 2023	v mil. Kč
Biskupství brněnské	319,3
Farnosti a kapituly	568,3
Diecézní charita Brno	1 142,8
Církevní školy	259,8
Centrum pro rodinu a sociální péči	13,4
Korporátní společnosti (Velký špalíček, Urbanon, Dům Augustin, ad.)	163,9
Celkem	2 467

Z výše uvedené tabulky vyplývá, že celkový obrat naší diecéze přesáhl za rok 2023 2,4 miliardy Kč. S největším obratem pracuje Diecézní charita Brno (přes 1,1 miliardy Kč) a je tak „klíčovým hráčem na poli sociálních služeb.“ Zbývající část financí směřuje na provoz církevních škol, zajištění duchovních služeb, chod farností, péči o památky a architektonicky cenné historické budovy, a také na investiční projekty.

Z hlediska alokace investic se diecéze zaměřuje třemi směry.² Prvním z nich jsou investice do akcií a dluhopisů, realizované prostřednictvím Fondu udržitelnosti Římskokatolické církve. Zbylé dvě investiční oblasti si rozebereme v následujících řádcích.

Komerční nemovitosti, developerská činnost a logistika

Prostřednictvím svých firem investuje diecéze do realit, generujících pravidelný výnos. Jako příklad může sloužit Obchodní centrum Velký špalíček v Brně. Aktivit je však celá řada. Prostřednictvím své firmy Urbanon s.r.o. realizuje biskupství projekty v průmyslovém a logistickém sektoru. Například stavbu výrobních hal a skladů na strategicky důležitých místech (u křížení dálnic D1 a D2 u Brna, dále v Mikulově a na Břeclavsku). Vedení diecéze podle všeho rovněž zvažuje budování maloobchodních kapacit na venkově na církevních pozemcích. Tyto nemovitosti by byly následně pronajímány například nadnárodním řetězcům.³

Co se týče developerské činnosti, ta kombinuje komerční výnosy s misijními cíli, zejména v oblasti vzdělávání. Příkladem je stavba kolejního domu Augustin v brněnské Jaselské ulici, připravovaná stejně jako logistické haly společností Urbanon s.r.o. Projekt je součástí celkové proměny areálu někdejšího kláštera voršilek a má poskytnout prostory studentům vysokých škol, hostujícím pedagogům a mladým vědcům.

Pastorální infrastruktura, vzdělávání a kultura

Posledním pilířem, do kterého se investuje, jsou projekty s přímým společenským a duchovním dopadem. Tyto investice do historických budov a vzdělávacích institucí nejsou jen o obnově zdí, ale o investici do budoucnosti, kdy mají objekty sloužit jako živé prostory pro setkávání, modlitbu a růst.⁴ Máme-li být konkrétnější, můžeme zmínit rekonstrukci kostela sv. Jakuba v Brně, stavbu kaple na Nesvačilce či dlouhodobou obnovu kláštera Rosa coeli v Dolních Kounicích.

V rámci církevního školství pak stojí za zmínku dokončená modernizace Katolického gymnázia v Třebíči a probíhající projekt nástavby nového křídla Biskupského gymnázia v Brně. V neposlední řadě pak zmiňme i investice s dopadem na širší veřejnost, jako například chystanou Dálniční kapli sv. Kryštofa⁵ či podíl na kulturních

1 <https://www.biskupstvi.cz/cs/dokumenty-vyrocní-zpravy>

2 <https://www.brnan.cz/udalosti/brnenska-dieceze-loni-hospodarila-s-rozpocetem-temer-25-miliardy-koron>

3 <https://www.brnan.cz/udalosti/brnenska-dieceze-loni-hospodarila-s-rozpocetem-temer-25-miliardy-koron>

4 https://www.cirkev.cz/brnenska-dieceze-pokracuje-v-opravach-historickyh-budov-a-skol-milionove-projekty-planuje-i-v-roce-2025_50112

5 Tamtéž.

aktivitách (Noc kostelů, Křesťanský advent, kulturní akce v areálu Petrova,...).

Závěrem...

Naše diecéze úspěšně vyrovnává svoji horší výchozí pozici v rámci církevních restitucí (co se týče absence církevních lesů na území diecéze). A to především cíleným vstupem do komerčního realitního developmentu. Tato činnost, řízená společností Urbanon, představuje klíčový faktor pro náhradu provozního příspěvku od státu. Sociální pilíř je pak reprezentován Diecézní charitou Brno s robustním obratem.

V následujících letech tak můžeme očekávat, že vedení naší diecéze ještě zintenzivní řízení komerčních projektů. Věříme však, že ruku v ruce s tím se naši pastýři zaměří i na vyhodnocení a prezentaci toho, jak naše komerční investice přispívají k naplnění hlavního poslání diecéze („posvěcovat, učit a sloužit“). Důležité bude i udržování partnerství charity i samotného biskupství s veřejnými orgány.

**** Josef Lavička*

Zdroje:

<https://www.biskupstvi.cz/cs/dokumenty-vyrocní-zpravy>

<https://www.brnan.cz/udalosti/brnenska-dieceze-loni-hospodarila-s-rozpoctem-temer-25-miliardy-korun>

https://www.cirkev.cz/brnenska-dieceze-pokracuje-v-opravach-historickych-budov-a-skol-milionove-projekty-planuje-i-v-roce-2025_50112

Laboratoř pastoračních příležitostí a projektů

Během jedné říjnové soboty vyrazila skupinka Tišnováků včetně otce Josefa načerpat inspiraci na akci pořádanou Brněnským biskupstvím – Laboratoř pastoračních příležitostí a projektů na BiGy v Brně. Po ranní mši zahájil dopolední blok přednášek P. Pavel Šenkyřík s tématem vize rozvoje farnosti, následovala témata, jak efektivně zorganizovat akci, kde se o své know-how podělil Dan Giač, a jak ji propagovat v podání Karla Semotama. V odpolední části nás čekal švédský stůl v podobě nápadů a podnětů z farností brněnské diecéze. Mezi nimi zaujal například formační projekt Matouš z Nové Líšně, tvorba pastoračního plánu ve Šlapanicích a Řečkovicích nebo vánoční tvořivé dílničky v Blansku. Uvidíme, zda se některý z nápadů chytne v naší farnosti.

**** Veronika Mičulková*

Foto: Veronika Mičulková

Dění v církvi

Aktuality z Brněnské diecéze

- Kostel sv. Jakuba v Brně obdržel cenu v soutěži Stavba roku.
- Deset mužů naší diecéze doprovázených svými manželkami během jubilejní pouti stálých jáhnů v brněnské katedrále přijalo 7. listopadu kandidaturu trvalého jáhenství. Mezi nimi i náš tišnovský Tomáš Klouda.

Aktuality z ČR

- V úterý 4. listopadu byl ve tři hodiny ráno Pánem života povolán na věčnost ve věku 82 let kardinál Dominik Duka OP, emeritní pražský arcibiskup.
- Češi zapalují svíčky, vzpomínají doma i chodí na hřbitovy. A víra v posmrtný život zůstává silná. To ukázal průzkum, který si Arcibiskupství pražské nechalo vyhotovit při příležitosti Památky věrných zemřelých.

Aktuality ze světa

- První apoštolská cesta papeže Lva XIV. mimo Itálii se uskutečnila 27. 11.–2. 12. u příležitosti 1 700. výročí Nicejského koncilu do Turecka a Libanonu.
- Ve čtvrtek 23. října se král Karel III. a královna Camilla během své oficiální návštěvy Vatikánu připojili k papeži Lvovi XIV. na polední ekumenickou modlitbu v Sixtinské kapli. Událost představuje historický okamžik ve vztazích mezi katolickou a anglikánskou církví. Poprvé od rozdělení v roce 1534 se britský král pomodlil společně s papežem.

**** Aneta Klicnarová*

Přehled plánovaných akcí

- **neděle 4. 1. 2026** Koncert TIKO v tišnovském kostele
- **sobota 17. 1. 2026** Zahájení Kurzu Mission possible – v domě komunity Emmanuel Brno, Lidická 24 (celkem 4 úterní večery a 2 soboty celý den)
- **soboty 24. 1., 28. 2., 21. 3. 2026** Obnova pro manžele Láska a pravda v Kuřimích (pro celý děkanát)
- **sobota 6. 6. 2026** Předběžný termín blahořečení Jana Buly a Václava Drboly

Restaurování kazatelny v Porta coeli

Troufám si tvrdit, že restaurování je ryze teologicko-křesťanská disciplína. Nejde o nic menšího než ctít tradici, nechat se strhnout narací předmětu a být vyzván, dát dílu nový život. Samozřejmě, vše toto má i hlubší a odbornější kontext.

Ale zanechme odbornosti a pojďme se podívat „pod pokličku“ kazatelny, která vznikla po roce 1764. Zajímavou kapitolou jsou chybějící atributy. Tento absentující stav byl vyzývavým rébusem. Hledali jsme jednotlivé prvky výzdoby na základě několika historických fotografických zdrojů, případně otisků, reziduí spojovacího materiálu a dalších indicií. Byla to vzrušující bojovka.

Kazatelna má symbolickou trojúhelníkovou kompozici. V základu lze vidět vrcholovou scénu Božské ctnosti víry sídlící na baldachýnu. A na římse sedící andělci jako zástupci ctnosti naděje a lásky.

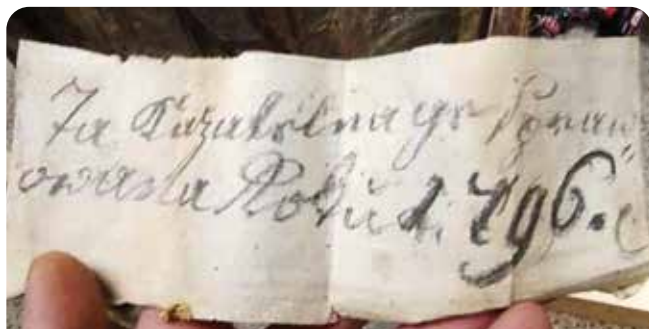
Ve scénérii víry na kazatelně chyběl kalich a hostie. Kalich byl nalezen na hlavním oltáři u sv. Benedikta a hostie byla dořezána. Putto (andělek) naděje časem ztratil kotvu. Tu jsme opět našli na historických fotografiích a dle nich vyřezali novou. Ta snad už nebude ztracena a pevně zakotví na hlubíně.

Pochvalu zaslouží putto lásky, ten má srce stále u sebe. Neboť láska, ta trvá věčně.

Naposlední zajímavostí je nejstarší zápis na kazatelně napsaný možná samotným tvůrčím ateliérem Ondřeje Schweigla, kde je zmínka o první opravě. Žel tento „dokument“ je již v propadlišti dějin, a tak zůstává pouze zmíněná informace.

Z kazatelny již asi žádná hřmotná boží slova neuslyšíme, neboť se ke svému účelu už nepoužívá. Tato funkce tedy přechází na každého z nás. Necht' pohled na obnovenou kazatelnu je nám výzvou ku sdělení víry, naděje a lásky v našem životě.

*** Ladislav Rozsygal

Historický zápis o první provedené opravě kazatelny nalezený za řezbou na poprsní řečniště. „Ta kazatelna ge Sprawowana Roku 1796.“

Foto: Ladislav Rozsygal

Setkání prvokomunikantů v Brně

Foto: Vlasta Řídká

Novinky od moderátora pastoračních aktivit

Milí farníci, člověk se ani nenaděje a už je tu opět konec roku. Zažili jsme toho opravdu hodně. Kromě aktualit na webových stránkách děkanství či facebookovém profilu, stojí za to sledovat i stručné zápisy z děkanské pastorační rady včetně pastoračního plánu na aktuální školní rok (<https://www.dekanstvi.cz/tisnov/pastoracni-rada-dekanstvi-tisnovske/>). V příštím roce se můžeme těšit na duchovní obnovu pro manžele **Láska a pravda** či evangelizační kurz **Mission Possible**, obojí pod záštitou komunity Emmanuel, dále nás čeká kurz pro floristy v kostele nebo kurz pro lektory Božího slova. A mnoho dalšího. 😊 Také se už velmi těším na blahorečení dvou kněží brněnské diecéze Buly a Drboly. Komiks o jejich životě je možné si již zakoupit. Velmi vám děkuji za přízeň a podporu v uplynulém roce a přeji mnoho sil a Božího požehnání v roce novém. I nadále vás prosím o modlitbu za naše děkanství a kněze jednotlivých farností. Bez Božího požehnání, marné lidské namáhání. Pokojné Vánoce! Bůh vám žehnej!

*** jáhen Václav

Dar jednoty v jubilejním roce

Při přemýšlení nad svědectvím ke končícímu roku milosrdenství cítím, jak moc mě Bůh v posledním roce obdaroval. Ze všech bodů zvláště vystupuje pocit jednoty. Rád bych se s vámi podělil o několik střípků.

Březen, katedrála v Ostravě

Vše začalo v březnu při jedné z častých služebních cest do Ostravy. Objevil jsem, že v katedrále bývá kromě večerní mše svaté i svižná ranní mše v 7:30. To stíhám ještě před prací. Tu středu se vracím z Ostravy domů, a tak do katedrály jdu i se zavazadlem. Ještě přede mší svatou si rozjímám texty na den z duchovní obnovy Život v duchu, kterou s mojí Magdi procházíme. Jsou o jednotě, o údech jednoho těla. Následně, asi 8 minut přede mší svatou, vychází ze sakristie kněz. Stařeček o berlích. Celých těch osm minut až do začátku mše má vyměřených, aby schod po schodu, krok za krokem se dostal nahoru k oltáři (v katedrále v Ostravě je oltář oproti sakristii opravdu dost vyvýšen). Přesně v 7:30 zaujme kněz místo u obětního stolu a ministranti mohou zvonit. Kněz slouží celou mší svatou od obětního stolu. Má vše perfektně připraveno, kázání, osobní slova. Prožívám pocit velké jednoty. Mám dojem, že každý v církvi má své místo a svou úlohu a může v dané chvíli sloužit celé církvi.

Červen, bazilika Panny Marie Sněžné v Římě

Jsem s naším osmiletým Filipem na dvoudenní pouti v Římě. Dostal cestu za svým patronem, sv. Filipem Neriem, jako dárek k 1. svatému přijímání. Celá cesta byla plánovaná trochu hekticky, a tak jsem si dopředu ani nic moc o jednotlivých památkách nenačítal. V Římě jsem byl jednou, před 15 lety na mezinárodním setkání křesťanských vysokoškoláků, a mám to celé trochu v mlze. Věděl jsem jen, jaká místa chceme zhruba navštívit a kde se nachází. Jedním z neodmyslitelných míst pro mě byl hrob papeže Františka. Před dveřmi baziliky jsem vytáhl telefon a četl nahlas i Filipovi

pár základní údaje. A v tom to přišlo. Kromě toho, že je zde pohřben svatý otec František, nalezneme v bazilice mozaiky zobrazující scény ze Starého a Nového zákona. Symbolické propojení obou knih Bible. A to vše v bazilice Panny Marie. Přišlo mi jako by právě Panna Maria byla jakýmsi mostem v dějinách lidstva. Osobou, jejíž „fiat“ sjednocuje Starý a Nový zákon. A jako perlička na dortu, v bazilice je pohřben svatý Jeroným. Jeronýma, patrona předkladatelů, beru za svého už od dob studií. Říká se, že byl cholerikem (tak jako já), přeložil Bibli do latiny někde v jeskyni společně s živým lvem jako svým domácím mazlíčkem. Po vstupu do baziliky na mě dolehl velký milostivý pocit domova a jednoty. Tady jsme správně. Toto místo jako by sjednocovalo Starý a Nový zákon, a rovněž se pro mě stává vrcholem naší pouti.

Říjen, bazilika svatého Pavla za hradbami v Římě

V pondělí 20. října přilétáme s mojí Magdi do Říma a přesouváme se z letiště do baziliky svatého Pavla za hradbami, kde se modlíme pobožnost svaté Brigity. Když jsme s roční modlitbou této pobožnosti 21. října 2024 začínali, netušili jsme, že svatá Brigita dostala svá zjevení v bazilice

sv. Pavla v Římě a že právě sem, do eucharistické kaple, před ten stejný kříž, nás Bůh přesně za rok dovede. Upřímně, nevěděli jsme, jestli v každodenním úsilí celý rok vůbec vytrváme. Pak jsem v červenci kupoval letenky na říjen a ejhle, nejlépe to časově a finančně vycházelo kolem 20. října. Náhoda? Nemyslím si.

Klečíme v kapli, modlíme se naposledy onu roční pobožnost a jsem naplněn vděčností. Jeden z tišnovských farníků mě před 3 roky inspiroval, abych si každý rok v předvečer Letnic vylosoval jeden ze 7 darů Ducha svatého a s ním pak po celý rok žil. V květnu 2024 jsem při losování otevřel papírek s nápisem „dar zbožnosti“. Když jsme se pak s Magdi začínali modlit pobožnost ke svaté Brigitě, nebylo to mezi námi doma zrovna nejrůžovější. Jaksi jsem na sebe nebyli naladěni. To pokračovalo pak i do jara, neslo se to celou obnovou Život v Duchu i hektickými jarními měsíci (poutě a další akce, 1. svaté přijímání Filipa,...). Až pak, před prázdninami, se všechno postupně proměnilo. Teď, 20. října, spolu klečíme u sv. Pavla, za sebou sochu svaté Brigity, před sebou „onen“ kříž, a já žasnu nad tím, kam nás Bůh v letošním roce dovedl.

Je toho mnohem víc, co jsem v posledním roce s Pánem zažil. Tento rok se mi pro mě nečekaně a nezaslouženě stal velkým povzbuzením. Nevím, kam povedou další kroky mého života, našeho manželství a rodiny, naší farnosti či křesťanů na celém světě. Ale mám touhu tuto cestu jít ve snaze o jednotu se všemi v Kristu.

*** Josef Lavička

Eucharistická kaple baziliky sv. Pavla za hradbami

Foto: Josef Lavička

Svatý Hostýn – místo, kde se nebe dotýká země

Kdo by neznal svatý Hostýn? Poutní místo, které je natolik významné nejen svojí historií, ale i duchovními prožitky, které poutník může v průběhu své návštěvy silně pocítit. Svatý Hostýn se za mnoho let stal místem, kam lidé chodí načerpat sílu, hledat naději, odpočinout si nebo uctít památku Panny Marie Hostýnské.

Ke svatému Hostýnu se váže pověst z roku 1241, ve kterém Panna Maria Hostýnská s Ježíškem v náručí vyhnala Tatary, kteří pustošili a ničili české země. Obyvatelé Hostýna se před nájездem Tatarů schovávali ve sklepeních, a protože měli nedostatek vody, žádali Matku Boží o pomoc. Na její přímluvu vytryskl pramen vody a blesky zahnal Tatary na ústup. A i když archeologické nálezy neposkytují důkaz o této události, přesto byla zaznamenána poprvé v díle Bohuslava Balbína z roku 1665, které nese název „*Diva Montis Sancti*“ (*Bohyně svaté hory*).

Svatý Hostýn byl jako poutní místo označen až v roce 1567, tehdejší poutě však nemusí s uvedenou pověstí zcela souviset. Každopádně se Hostýn stal i vojenskou pevností v letech 1662–1664, kdy na Moravu vtrhli Turci a lidé hledali ochranu. Možná proto i staré ikony ukazují Pannu Marii jako Marii Ochránitelku, která pod svým pláštěm skrývá mnoho věřících. V roce 1628 ovšem majitel panství Václav z Lobkovic nechal zrušený kostelík opravit a nový

obraz nám ukazuje Pannu Marii vítěznou stojící na půlměsíci. Od této doby se začíná rozvíjet poutní tradice svatého Hostýna.

Hlavní památkou svatého Hostýna je bazilika Nanebevzetí Panny Marie, tzv. „*bazilica minor*“, která se počítá mezi nejvýznamnější mariánské poutní kostely na Moravě. Tento barokní kostel dokončený v roce 1947 byl prohlášen národní kulturní památkou ČR v roce 2018.

Poutník ať nezapomene navštívit i kaple, které jsou součástí svatého Hostýna či baziliky. K vodní kapli, k níž se váže ona pověst vytrysknutí pramene, putuje i dnes mnoho lidí, kteří věří v zázračnou sílu vody a v modlitbách se upínají k Panně Marii. O vyslyšených prosbách svědčí též mnoho děkovných slov množství poutníků. Tuto kapli nechal postavit Jan Rottal v roce 1658, stejně jako kapli Sarkandrovu, která zase poutníka seznamuje s životem sv. Jana Sarkandra. Dále se v blízkosti baziliky nachází také kaple Panny Marie Lasalettské nebo kaple sv. Josefa, která je využívána jako adorační kaple.

Součástí areálu je také Jurkovičova křížová cesta, která svými malbami oslovuje nejednoho poutníka a věřícího člověka vede k rozjímání do hlubin božské lásky. A i když tato křížová cesta byla postupně budována od roku 1904 až do druhé světové války, mozaikové obrazy byly dotvářeny v letech 1912 až 1933 malířem Jano Köhlerem, přičemž je zrestauroval Vojtěch Pařík v roce 2009 až 2019. A jelikož se jedná o nádhernou křížovou cestu, při které může návštěvník obdivovat všech 13 zastaveních končící rotundou začleněnou do areálu hřbitova, je Dušan Jurkovič právem nazýván „*básník dřeva*“.

Křížová cesta

Foto: Jana Křížová

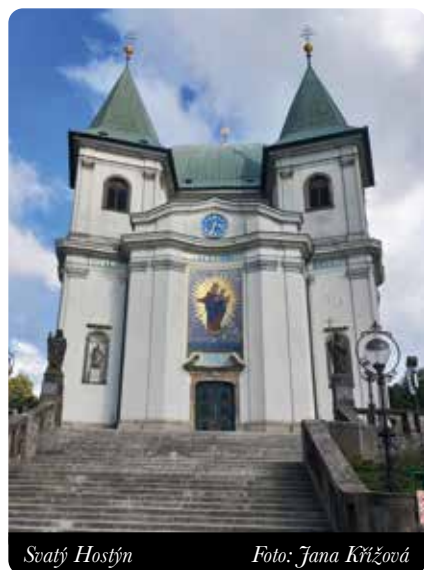
Na nejvyšším místě svatého Hostýna stojí rozhledna s kaplí, jejíž zakládací listinu podepsal při své návštěvě František Josef I., a to 1. září 1897. V přízemí rozhledny se nachází kaple Svatého kříže.

O dnešní podobu svatého Hostýna se významně zasloužila Matice svatohostýnská, která byla založena roku 1895 z podnětu Antonína Cyrila Stojana. Za jejího přispění byly vybudovány nejen domy pro poutníky, ale také upravena vodní kaple a zpřístupněny cesty. Na podzim roku 1912 byl na průčelí kostela změněn mozaikový obraz Panny Marie Vítězné, dílo malíře Viktora Foersterera.

Bohužel v době komunistického režimu, v dubnu 1950 byli jezuité, dohlížející na toto poutní místo, donuceni opustit svatý Hostýn a též byl rozpuštěn spolek Matice svatohostýnské. Nicméně i v této době mnoho poutníků nacházelo naději v pomoc Matky Boží a Hostýn tak zůstal živým místem.

Když se v roce 1990 vrátili na svatý Hostýn jezuité, obnovila se opět činnost Matice svatohostýnské a jednotlivé budovy opět začaly sloužit poutníkům. Dnes jsou ke svatému Hostýnu vázány hlavní mariánské poutě jako je například Orelská pouť v srpnu, noční pouť ze Svatého kopcečka (tzv. „*železný poutník*“), nebo pouť hasičů či rádia Proglas.

Nicméně Panna Maria Svatohostýnská působí v srdci člověka i po vykonané pouti. Prosby a díky, které můžeme Matce Boží při pouti věnovat, nejen nás, ale i naše blízké mohou provázet životem dále.

Svatý Hostýn

Foto: Jana Křížová

Panna Maria Svatohostýnská působí zázraky i dnes. Blízká příbuzná mi podala růženec se slovy: „*Věnuj prosím tento růženec Panně Marii a poděkuj jí za mne.*“ A tak jsem se vypravila na svatý Hostýn. Cestující poutník mne poslal k vodní kapli a podpořil

mne, abych růženec věnovala právě na toto místo, kde tehdy před lety vytryskl pramen. Prý má zvláštní sílu. Poslechla jsem jej tedy a dobře udělala. O nějaký čas později jsem tuto blízkou doprovázela v závěru života. Matka Boží nás neopustila a nyní

i rozumím zpětně touze nemocné teičky napít se naposledy právě z pramene svatohostýnské vody. Kdo jiný by doprovodil ke svému Synu, než Panna Marie Vítězná?

s úctou k Panně Marii Hostýnské,
*** čtenářka Jana

Jak se žije v olomouckém semináři

Život bohoslovce je pro mnoho lidí jedna velká neznámá. Jak vypadá běžný denní program? A co výuka na fakultě? Jakým způsobem funguje stravování? To vše a mnoho dalšího se dočtete v tomto článku.

Jak vypadá běžný den

Zazvoní budík a honem vstávat! Většina bohoslovců začíná den okolo 5:30, protože ranní modlitby v kapli jsou od 6:00. Tam se všichni společně modlíme ranní chvály, pak rozjímáme v tichu nad Písmem a slavíme mši svatou. Potom už honem na snídani, abychom stihli výuku na fakultě. Ta je naštěstí od budovy semináře vzdálená jen dvě minuty cesty. A člověk se najednou ocitne ve víru výuky různých předmětů. Většinou to trvá celé dopoledne a já už se těším na oběd, protože můj hlad se stává větším a větším. Oběd je totiž v semináři až ve 13:20 a před ním jsou ještě modlitby v kapli. Odpoledne je každý den různý. Někdy bývá opět výuka na fakultě, jindy je čas studovat nebo využít konečně možnosti zmizet někam ven na čerstvý vzduch. Ovšem ne na dlouho. V 18:00 máme v kapli společné nešpory a po nich večeri. V 19:00 je pak večerní program. Ten se liší podle toho, který je den. Bývají to různá společná setkání s představenými, růžence, adorace, lectio divina, úklidy seminárních prostor nebo modlitba kompletáře. Poté už denní program končí. Pokud by někdo měl potřebu se někde projít, je třeba do 21:00 být zpět v budově. Rychle udělat hygienu a jít spát, vždyť zítra se zase vstává!

Není to jen rutina

Kdyby byl každý den stejný, člověk by se z toho musel asi zbláznit. Proto jsou během roku naplánovány různé akce. Třeba hned na začátku se jezdí na několikadenní pobyt buď do Dolomít, nebo do Jeseníků, abychom se

lépe poznali. Poté následují týdenní exercicie na Velehradě. Během roku chodíme o slavnostech ministrovat do katedrály, organizujeme mikulášskou besídku, adventní večer, ministrantský den a mnohé další akce. Pravidelně míváme víkendová duchovní cvičení, při kterých je možnost výrazně zpomalit tempo a zaměřit se více na duchovno. Seminář také často hostí různé akce, jejichž součástí jsou i obědy, večere nebo různé rauty. Je tedy třeba nachystat stoly, obsluhovat, umývat nádobí a další služby. Člověk se rozhodně nenudí. Občas dostaneme možnost jet domů nebo k mentorům. To je právě chvíle, kdy mohu přijet do Tišnova.

Každý bohoslovec také plní ještě různé specifické úkoly a služby. Ty jsou dvojího druhu. Za prvé jsou to takové, které připadnou každý týden na někoho jiného. To je třeba ministrování a zpěv při liturgii, hra na varhany, rozdělení úklidu společných prostor nebo vydávání jídla a umývání nádobí. Za druhé jsou to ty, kte-

ré se určily na začátku roku a daný bohoslovec je pak má na starost celý rok. To je třeba generál semináře, prefekti ritu, kteří se starají hlavně o liturgii, ministerku a věci s tím související nebo prefekt zpěvu, který má na starost záležitosti ohledně zpěvu, dirigování, varhaníků, různých vystoupení, zkrátka hudbu. Jsou také služby jako kavárníci, prefekt sportu, aranžování květin do kaple nebo třeba péče o seminární hrob.

Nutno říct, že život v semináři je pestrý a stále se něco děje. Seminář není jen název budovy, je to také společenství, kde každý je jiný. Musíme se stále učit spolu vycházet. Nikdo zde není jen sám za sebe a tento fakt je důležité vzít v potaz při všem, co člověk podniká. Ať už v rámci různých služeb a úkolů, nebo jen ve zcela obyčejném každodenním běhu věcí. Snažíme se stále lépe naplňovat to, co je naším posláním, ke kterému jsme byli povoláni. Kéž se nám to daří. Prosím i vás o modlitbu!

*** Dušan Badin

Arcibiskupský kněžský seminář v Olomouci

Zdroj: www.wikipedia.cz

Osudy kláštera Porta coeli po jeho zrušení

Klášter Porta coeli byl zrušením v podstatě rozdělen na dvě části. Klášterní kostel zasvěcený Nanebevzetí Panny Marie se stal farním kostelem nově zřízené předklášterské lokálie. Duchovní správce, takzvaný lokalista, byl podřízen dohledu tišnovského faráře, duchovní správu ale vykonával samostatně. Konventní a hospodářské budovy kláštera byly spolu s klášterním panstvím převedeny do náboženského fondu.

Předklášterská lokálie a farní kostel

Historie předklášterské lokálie, která byla v roce 1859 povýšena na farnost, je podrobně popsána v nedávno vydané knize o předklášterské farnosti,

Modlitba na Vánoce

*Nejlaskavější Božské Dítě,
v nehlubší poníženosti padám dnes
před Tvými jeslemi
a klaním se Ti, svému Pánu a Bohu,
jak se Ti klaněli betlémští pastýři.
S radostí chci zpívat se zástupem andělů:
„Sláva Bohu na výsostech,
a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“*

*Synu Boží, děkuji Ti za tu milost,
kterou jsi prokázal nám hříšníkům,
když jsi pro naše vykoupení opustil nebe
a stal ses malým dítětem.*

*Miluji Tě, Ježíšku malý,
a raduji se z dnešního dne.
Miluji Tě z celého srdce
a moje duše touží po Tobě.
Zvelebují Tě a děkují Ti,
že jsi opustil svou slávu,
abys nám pomohl do nebe.*

*Dej, abych měl/a ten pokoj,
který jsi nám donesl na zem.
Dej, aby Tvé narození naplnilo radostí mé srdce
a posvětilo mou vůli.*

*Milý Ježíši, uděl mi svou milost
a své požehnání,
abych Ti byl/a věrný/á,
vždy vděčný/á za Tvou lásku
a abych měl/a účast na ovoci Tvého vtělení
zde v pozemském životě i v nebesích na věky.
Amen.*

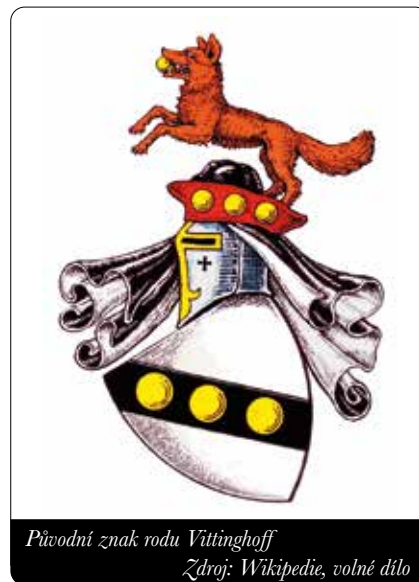
(Zdroj: fatym.com)

včetně soupisu duchovních správců, sakrálních památek i událostí.

Klášterní budovy a panství

Náboženský fond nejprve 10. dubna 1786 pronajal za 2000 zlatých klášterní budovy brněnskému textilnímu podnikateli Vilému Mundy, který zde vybudoval soukenickou manufakturu. Pro tuto manufakturu postupně pracovalo až 200 osob, mezi kterými byli i domácí přadláci. O tři roky později císař Josef II. Mundyho povýšil do šlechtického stavu a náboženský fond mu za 15 tisíc zlatých dal do dědičného nájmu celé tišnovské panství. Za necelý rok (26. září 1790) Vilém Mundy panství odkoupil za celkový obnos 277 tisíc zlatých. Některé archivní prameny ale pro dědičný nájem a odkup panství udávají roky 1798 a 1799. Rodina Mundyů podnikáním velmi zbohatla. Když v roce 1805 baron Vilém zemřel, byl majitelem tří manufaktur, a kromě tišnovského panství vlastnil i panství Veveří a další rozsáhlé majetky. Jeho hlavním dědicem a novým majitelem tišnovského panství se stal syn Jan. V roce 1816 byla manufaktura zrušena a budovy byly částečně přestavěny na byty, v další části pak byla zřízena barvírna bavlny pravou tureckou červení. Bylo zde zaměstnáno 10 mužů, kteří barvili anglickou bavlnu v přadenech v pěti kotlích, a to ve velkém množství. Mimo to byla zde také zřízena výroba olejového mýdla, lis na olej a valchovna dle anglického způsobu.

V roce 1817 zasáhl Jan Mundy do majetkové podstaty tišnovského panství, když obce Komín, Bosonohy a Německé (dnes Veverské) Knínice

Přívodní znak rodu Vittinghoff

Zdroj: Wikipedie, volné dílo

převodl k panství veverskému. O čtyři roky později, v roce 1821, pak tišnovské panství za 200 tisíc zlatých prodal svobodnému pánu Friedrichu von Vittinghof genannt Schell.

Nejvýznamnějším počinem nových majitelů bylo založení cukrovaru v klášterních budovách v roce 1837. V Lomnici, na místě pozdně barokní kaple, nechal Friedrich vystavět novou kapli, do které věnoval obraz svého patrona, blahoslaveného Bedřicha. Celkově je možno říci, že rod Vittinghof hrál v dějinách Předklášterské i Tišnova menší roli ve srovnání se svým předchůdcem. Friedrich zemřel v roce 1849, dědičkou panství se stala jeho manželka Ludovica, rozená von Loe. Ta spravovala panství až do své smrti o deset let později. Po revolučních letech 1848–49 a zavedení nové správní struktury došlo k přenesení soudních a správních práv z vrchnostenské správy na okresní úřady. Panství tedy přestalo fungovat pod tradiční správou – správní moc majitelů byla omezena.

V roce 1854 vydal tehdejší duchovní správce v Předklášterské ThDr. Jan Evangelista Bílý svůj spis „Klášter tišnovský řečený Porta coeli“, ve kterém mimo jiné popisuje i stav klášterních budov.

„V kobkách posvátných, ve kterých ještě nedávno zbožné jeptišky tiše kráčely, je nyní velice živo, a hemží se lidstvo sloužící nové bohyni – průmyslu a výdělku. Jsou tu v klášteře dvě fabriky (dílny), cukrárna a barvna. Avšak červeným barvením se

krajina nestává na duchu veselejší, aniž cukrem stav pospolitý sladším a příjemnějším. Divný to věru dojem činí viděti tu v těch stěnách středověkých točiti se kola strojů moderních, to hemžení a běhání, ty začaděné a zamouněné tváře, kteréž někdy i v den sváteční v puchu a vzduchu řepovém a krappovém¹ musejí, číhajíce u výhně rozpálené, zapomínající čeho ona jest obrazem pro ty, co za výtělek prodávají spasení duší, viděti tyto lidské mašiny u bezživých strojů; zvláštní cit bolestný zmocní se duše a slza mutná² vyroní se po lících, když znatel krásných umění a dějin s duchem víry milovným vkročí do chodby křížové, podlouhí či sloupení to do čtverhranu kolem běžící na pilířích spočívající slouhu čistě gothic-

kého; to by se mělo alespoň v obrazu zachovati před zapomenutím. Jestli to práce posud dosti zachovalá, ovšem malby jsou zalíbené, dlažba černidlem z kostí napražených (spodium) zasypaná, takže se musí brodit a začerniti, kdo chce přes ty náspy spodiové přebrochiti do onoho sloupení překrásného. Kde bylo probošství, tam nyní má sídlo a příbytek svůj paní baronka Ludovika Šelova, kteráž jsouc neméně zbožná, jako štedrá k chudým, zajisté smiluje se též nad tímto zedraným, v dějinách naší vlasti tak památným stavením, aby zcela neuběhlo v sutiny a rum, kolem něhož zimzelen se bude ovíjeti“.

Za krátký čas se přání Dr. Bílého vyplnilo, ale jinak než předpokládal. V roce 1861 se otevřela nová kapitola

Znak rodu Mundy

Autor: M. Fiala

v historii kláštera, která byla završena po čtyřiceti letech znovuobnovením řeholního života.

*** Jan Kos

¹ vzduch krappový – pach vznikající při zpracování rostliny zvané „krapp“ (německy Krapp, latinsky *Rubia tinctorum*, česky mořena barvířská – zdroj červeného barviva alizarinu)

² slza mutná – slza zakalená smutkem, slza bolesti

MÍSTO U VÁNOČNÍHO STOLU

DAR, KTERÝ MĚNÍ ŽIVOTY!

Pozvěte ke štědrovečerní večeři ty nejzranitelnější. Darujte jim jídlo, vzdělání a naději.

Mary's Meals pomáhá už více než 3 milionům dětí v 16 nejchudších zemích světa. Když prostřete místo u svého vánočního stolu, pomáháte přerušit začarovaný kruh chudoby a hladu. Každý zakoupený talíř je součástí udržitelné změny, která dává sílu celým komunitám.

„Dív nás musela maminka prosit, abychom šly do školy, neměly jsme sílu ani radost, protože nás trápil hlad. Teď chodíme s chutí. Kaše má dít silnější.“

— Mbilire, Malawi

ZA POUHÝCH 550 Kč NASYTÍTE DÍTĚ NA CELÝ ŠKOLNÍ ROK!

Prispět můžete:

- Převodem na účet č. 55 102 88 / 0100 VS 251104
- Online platební kartou na www.mistouvanocnihostolu.cz
- Zakoupením dárkových poukazů na eshop.marysmeals.cz

Díky Mary's Meals už děti jako Mbilire nehladoví, znovu se smějí, hrají si a uší se. Získávají šanci, kterou si zaslouží každé dítě.

QR Platba

www.mistouvanocnihostolu.cz

UDELEJTE S NÁMI SPOLEČNĚ DALŠÍ KROK K DÍTĚTI, KTERÉ ČEKÁ.

Mary's Meals | Česká republika, z.s. | Okružní 843/9a | 638 00 Brno | +420 703 685 407 | info@marysmeals.cz

Kalendárium 2025

- 1305 (720 let)** – první známý tišnovský duchovní správce Pavel
- 1395 (630 let)** – první zmínka o tišnovském děkanství
- 1600 (425 let)** – příchod faráře Adama Ganzera do farnosti zahajuje katolickou obnovu
- 1625 (400 let)** – návrat konventu Porta coeli do kláštera, Anna Marie Skřimířská z Pilsenburku zvolena abatyš
- 1720 (305 let)** – posvěcena socha sv. Jana Nepomuckého
- 1810 (215 let)** – postavena kaple v Herolticích
- 1900 (125 let)** – Spolek katolických tovaryšů přejmenován na Katolickou vzdělávací jednotu
- 1950 (75 let)** – zrušení kláštera Porta coeli komunistickým režimem
- 1970 (55 let)** – farnost opouští administrátor P. Jakub Navrátil OSB, přichází P. Jan Nesvačil
- 1990 (35 let)** – obnova klášterní komunity v Porta coeli
- 1995 (30 let)** – na Moravci zemřel bývalý tišnovský administrátor P. Jakub Navrátil OSB
- 2010 (15 let)** – po 31 letech farnost opouští Mons. Josef Šindar, přichází P. Jiří Buchta
- 2015 (10 let)** – ve funkci tišnovského faráře a děkana střídá P. Jiřího Buchtu P. Josef Rybecký

Nebes brána otevřená

Bazilika otevřena pro poutníky? Ano! A hledají pár lidí, kteří by tam byli přítomni, dohlédli na to, ztratili slůvko s poutníky a pomodlili se za ně. Ano. Když už kostel stojí, ať je otevřen.

I kurs „Průvodce v sakrálním prostoru“ na biskupství byl velmi, velmi zajímavý, i když laik se i ztrácel u témat jako: Alexandrijská anagogická mystagogie. A nakonec nás několik pozval pan děkan do baziliky, a domluvil se vše potřebné.

Tak, mám sepsanou asi osmistránkovou „rukověť“- Benedikt, cisterciácký řád, zakladatelé. Něco málo vím, nějaká jména, letopočty, souvislosti. Dějepis mi ve škole právě nešel.

A je sobota, přijždím na kole, dřívě, jdu promluvit pár slov s průvodkyněmi do Muzea Vysočiny, ještě posedím na lavičce, a je 17 hodin, odemykám. Sám v bazilice, která zde stojí tolik let. Zastavím se u náhrobového kamene, na který nechala vysekat abatyš Anna Marie Skřimířská text k poctě dcery Bély III. Vcházejí lidé, turisté, poutníci. Hluční borci za minutu hlučně odcházejí. Jiní lidé tiše procházejí, šeptem si něco sdělují, usednou, někdo s hlavou skloněnou, jiní se rozhlížejí, plačící žena, fotografové, někdo diskutuje (i se mnou) o stavebních slozích, řeholnicích, o Bohu. A názory: a proč je to tu samá modla? Ty barokní balkony

zbořte! Mnoho lidí, mnoho názorů. Ale většina návštěvníků si považuje té možnosti sem vstoupit.

Nejdelší dny jsou v červenci, a lidé přicházejí ještě i po osmé večerní, pořád. V srpnu už nízké slunce prosvěcuje okenní rozetu za varhanami, a stěny jsou zvláště zbarvené. V září je šero brzo, poutníků je málo, a je ticho pod starobyloou klenbou, ticho podněcující myšlenky, ty nejruznější.

A principy, které ustanovil například Benedikt, stále žijí. A stavba je to krásná, ta gotika, žebrovaná klenba, štíhlost, výška, čisté světlé linie, stojan na svíčky, schodiště k varhanám, užaslí poutníci. Ano. Sice jsem kostel sám nestavěl, ale jsem rád, že tu je, a že se mohu podílet.

*** Petr Poukar

Letní škola „Obnov můj dům“ 2025 – víra, etika a odpovědnost v duchu sv. Františka

Ve dnech 14. – 17. srpna 2025 se v prostředí kláštera Porta coeli u Tišnova uskutečnil již druhý ročník Letní školy pod názvem „Obnov můj dům“, pořádaný iniciativou Františkova ekonomika. Cílem bylo vytvořit prostor pro mladé lidi, kteří chtějí propojit víru s odpovědným životem ve světě a hledají inspiraci, jak žít autenticky křesťanský život v současné době.

Hlavním hostem byl františkán Mike Lasky, delegát pro spravedlnost, mír a stvoření, který se ve svých

přednáškách zaměřil na etiku sv. Františka. Ukázal, že etika není jen soubor pravidel, ale způsob, jak vnímat svět, jaké otázky si klást a jak podle nich jednat. Aby toto téma přiblížil, pracoval s freskami z baziliky sv. Františka v Assisi, které zachycují klíčové momenty Františkova života. Na obrazech tří „Paní“ – Chudoby, Čistoty a Poslušnosti – ukazoval, jak se Františkova láska k Ježíši proměňuje v konkrétní činy, které nás mohou inspirovat i v dnešní době.

Paní Chudoba učí svobodě od věcí

a otevřenosti pro druhé – nejde o to nemít nic, ale aby nic nevlastnilo nás.

Paní Čistota představuje pravdivé vztahy, které nejsou založené na sobectví, ale na úctě a lásce.

Paní Poslušnost ukazuje, že naslouchání Bohu a druhým přináší světlo do rozhodování a vnitřní svobodu.

Tyto tři „Paní“ nejsou jen středověké ctnosti, ale živé postoje, které můžeme žít i dnes ve vztazích, práci, komunitě i péči o svět.

Součástí programu byly i workshopy o kontemplativní modlitbě vedené Leošem Zatloukalem a blok Světly Jarošové o rozvíjení kontemplativního pohledu, který mění náš vztah ke stvoření. V neformální atmosféře se účastníci učili, že víra a praktická angažovanost se navzájem doplňují. Nechyběla ani práce na zvelebování kláštera, sdílení v kruzích, bohoslužby, sledování perseid, koupání a zmrzlina – to vše pomohlo vytvořit přátelské a otevřené společenství.

Příští rok se opět těšíme na letní školu v termínu 20. – 23. srpna. Více informací naleznete na webu www.frantiskovaekonomika.org

*** Josef Zvoníček

Foto: Ladislav Bušek

Milým dětem o Božích přikázáních

Tentokrát se v našem povídání o Božích přikázáních podíváme na šesté a sedmé přikázání. A protože v životě nejsou věci jenom snadné, tak snadná nebyla ani cesta Božích přikázání k izraelskému lidu.

Mojžíš byl od Boha pozván na horu Sinaj. Bůh mu řekl: „Vystup ke mně na horu a pobuď tu. Dám Ti kamenné desky – zákon a přikázání.“ Mojžíš vystoupil na horu. Izraelci, kteří zůstali pod horou s Áronem, viděli Boží slávu, jež se jevila jako stravující oheň. Bůh promlouval k Mojžíšovi. Kromě přikázání mluvil o arše úmluvy, o obětním stole a obětních darech. Bůh říkal: „Vyberte oběť pozdvihování od každého, kdo ji dobrovolně odevzdá.“ Mojžíš pobyl na hoře čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Když Izraelité viděli, že Mojžíš dlouho nepřichází, shromáždili se a chtěli od Árona, ať jim udělá boha. Na jejich naléhání jim řekl, ať shromáždí zlaté šperky, a potom připravil formu a odlil zlatého býčka. Lidé postavili pro býčka oltář a obětovali mu zápalné oběti. Jedli, pili a nakonec se dali do nevázaných her a tanců. Bůh upozornil Mojžíše na to, co právě pod horou provádí jeho lid. Bůh se velice rozhněval na lid a chtěl s nimi skoncovat.

A když Mojžíš sestoupil z hory a uviděl, jak jeho lidé obětují dary a tančí před zlatým býčkem, velice vzplnul hněvem a desky s přikázáními roztránil. Zlatého býčka spálil, rozemlel na prach a hodil do vody. Zlobil se i na Árona, že lid uvedl do velkých hříchů. Mojžíš se rozhodl vrátit znovu za Bohem a úpěnlivě prosit za svůj hříšný lid. Bůh řekl: „Kdybych šel jediný okamžik uprostřed vás, musel bych vás vyhladit. Složte ozdoby, ať vím, jak s vámi naložit.“ Lidé hříchů litovali a zbavili se všech ozdob. Mojžíš za táborem, kde žili, postavil stan setkávání s Bohem. Kdykoliv Mojžíš vcházel do stanu, sestupoval oblakový sloup a takto Bůh rozmlouval s Mojžíšem. Lidé viděli oblakový sloup, povstávali a klaněli se, každý u svého stanu.

Bůh řekl Mojžíšovi: „Vyte-sej si dvě kamenné desky jako ty první, já na ty desky napíši slova, která byla na prvních deskách, jež jsi roztránil.“ Po Mojžíšových prosbách a modlitbách se Bůh slitoval a promluvil: „Uzavírám s vámi smlouvu, s tebou a Izraelem.“ Mojžíš byl na hoře s Bohem znovu čtyřicet dní

a nocí, postil se a psal na desky slova smlouvy Desatera Božích přikázání. Izraelité se je snažili dodržovat. A tato Boží pravidla a zákony jsou platná pro všechny lidi všech dob a národů.

6. Nesesmilníš

„Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem. Jako muže a ženu je stvořil,“ to můžeme najít v Bibli. Bůh stvořil manželství jako zvláštní vzájemné pouto mezi mužem a ženou, kteří se mají rádi, pečují o sebe a jsou si věrní. Toto přikázání nám také říká, abychom měli úctu k lásce mezi lidmi. Též nám připomíná, že láska není jen pocit, ale rozhodnutí být poctivý a věrný druhému. Učí nás chránit nejen své srdce a tělo, ale i být opatrní v tom, co sledujeme, říkáme nebo děláme. Znamená to například nezesměšňovat city druhých nebo se nechovat neuctivě

k sobě ani ostatním. Děti se z tohoto přikázání mohou naučit, že opravdová láska není sobecká, ale dává a chrání. Každý člověk má svou hodnotu a zaslouží si být milován s respektem. Kdo toto přikázání dodržuje, pomáhá vytvářet svět, kde vládne důvěra a bezpečí.

7. Nepokradeš

Toto Boží přikázání chrání majetek člověka. Každý člověk má něco svého, co mu patří. Bůh chce, abychom nebrali nic, co není naše. Mohou to být věci, peníze, domy, majetky i osobní nápady. Patří sem i různé obchodní a finanční podvody. Hříchem je také ponechávat si vypůjčené nebo nalezené věci. Hříchem je i to, když za vykonanou práci pracovníci nedostanou mzdu nebo ji dostanou velice ošizenou. Sliby mají být dodrženy a smlouvy či dohody plněny. Hazardní hry jsou pro křesťana mravně nepřijatelné. Můžeme říci, že tímto přikázáním nás Bůh chrání, aby nikdo nebyl okraden, ošizen nebo poškozen.

Brzy budeme slavit vánoční svátky, narození Ježíška, Božího Syna. Tak vám všem dětem i vašim rodičům přeji radostné a požehnané svátky.

*** Helena Valoušková

Jubileum mládeže v Římě 2025

Přinášíme vám pokračování druhé části rozhovorů s účastníky Jubilea mládeže, které se konalo 28. 7. – 3. 8. v Římě.

Jubileum není jen setkání mládeže. Člověk je i poutníkem, tudíž i nepříjemnosti k takové pouti patří. Zmiň i nepříjemnost, se kterou ses musel potýkat.

Zuzka: Bohužel těch nepříjemností bylo trochu více, ale přece jen člověk tam nejel na dovolenou, ale jako poutník a s tím se pojí i vyjítí z komfortní zóny. Obtížnější, ale důležité bylo si to v této nepříjemné situaci uvědomit.

Kuba: Na Tor Vergata jsem absolvoval nejdelší frontu na záchod v životě. Než jsem se dostal na řadu, uběhlo asi 35 min. Ve frontě jsem se nicméně seznámil s Francouzem, který se jmenoval Remy. Popovídali jsme si o tom, jak často se pije ve Francii víno a tak podobně. Pozitivním aspektem byla také skutečnost, že několik lidí kteří stáli ve frontě přede mnou, odmítlo jít na jeden z toi-toi záchodů, jelikož se jim zdál až příliš znečištěný. Díky tomu jsem se dostal na řadu rychleji než ostatní. :-)

Filip: Vigilií, dlouhé čekání na záchod a teplo (i když Italové říkali, že bylo chladno).

Tom: Možná to bylo i trochu špatným načasováním, ale celkově jsme při čekání na svaté brány strávili ve

frontě kolem 10 hodin. Což je prostě moc, člověk pak neměl vůbec energii a chuť na to se uklidnit a rozjímat nad krásou baziliky.

Ivča: Trochu navážu na Kubu, též jsem na Tor Vergatě čekala ve frontě na toi-toiky. Bylo to ráno v neděli, čistila jsem si u toho zuby. Najednou vrtulníkem přiletěl papež Lev XIV. asi už hodinu a půl před ranní mší. To bylo nečekaný. Nikdy by mě ale nenapadlo, že mu zamávám z asi pětmetrové vzdálenosti s kartáčkem v ruce! XD

Honza: Nejobtížnější se ukázala pout' na Tor Vergatu: v horkém odpoledni jsme hodinu čekali v davu, odkud nebylo úniku, na projití bezpečnostní kontrolou. Pokaždé, když se dav pohnul, zvednul oblak prachu z vyprahlé země.

Pavel: Všechno během setkání klapalo jak po másle až do dne, kdy jsem opouštěl Řím a vracel se domů. Dopoledne jsem se začal cítit bídně, z cesty domů se stalo takové malé «utrpení» až to dorostlo do toho, že jsem měl horečku téměř 41 °C. Nakonec si pro mě přijela rychlá a já skončil v nemocnici na kapačkách, našťásti už v Brně. Myslel jsem si, že mám západonilskou horečku, která se nyní v Itálii dost šíří a ejhle, ona to

byla jen chřipka, což je srovnatelné s chlupskou rýmičkou. Díky tomuto nemilému prožitku jsem na farní tábor musel odjet až o týden později, což mě hodně mrzelo, neboť farní tábor je pro mě vždy něco speciálního. Na druhou stranu jsem se celý týden fajnově prospal.

Anet: Nejvíce nepříjemné pro mě byly asi chvíle, kdy se naše tempo pohybu kvůli množství lidí ve skupině (když se naše skupinka přidala k jiné) dosti zpomalilo a zároveň nebylo jisté, zda jdeme správně (a člověk už se třeba fakt těšil na jídlo či ubytko). Když se naopak někdo přidal k nám, bylo občas náročné nepoztrácet členy této větší počtem nedefinované skupiny :-). Všechno toto ale kompenzoval fakt, že jsme s těmito lidmi mohli zpívat, pokecat, dali nám nějaké tipy a bylo to dobrodružství:-). Každá partička nám tuto akci zpestřila jiným osobitým způsobem.

Potkal ses s nějakými zajímavými lidmi/člověkem? Jakými?

Zuzka: No, těch lidí bylo vážně hodně a každý byl nějak zajímavý. Ale velmi zajímavé bylo, že jsme naráželi na jednoho člověka už od čekání na letišti, byl to Pavel. Ten den jsme ho potkali náhodně ještě několikrát, takže jsem si říkala, jak je svět malý a o náhody tu není nouze.

Kuba: Potkali jsme se mimo jiné se salesiánskou řeholnicí z Kambodže. Řešili jsme spolu nejdřív fungování stravenek na jídlo, pak jsme se bavili i o českých salesiánech a všem možném. Dali jsme jí placku s českou vlajkou a ona pak s jídlem vyrazila za svými řeholními sestrami. Po pár hodinách jsme ji i s dalšími dvěma sestrami náhodou potkali a pozdravili na ulici. Poznali jsme ji hlavně podle té české placky, kterou si přidělala na kabelku.

Filip: Bylo zajímavé vidět odlišné kultury a jejich chování. Nejzajímavější třeba byli poutníci z ostrova Svatá Lucie (Karibik), San Marina nebo Senegal.

Tom: Potkal jsem otce Pepu (IG: paterpepa), strašně super a inspirační člověk. No a dál? Potkali jsme na obědě holky z Austrálie, vypadaly

Čekáme na papeže

Foto: Tomáš Halouzka

Na pláni Tor Vergata chvíli před nedělní mši svatou

Foto: Aneta Straková

jako Asiatky. Chvilí jsme s nimi pokecali a pak nám chtěly dát něco na výměnu, avšak my jsme nic neměli. I přes to nám dali pěknou klíčenku s obrázkem Opery v Sydney.

Ivča: Jednou večer jsme s Anet šly na ubytko a daly jsme se do řeči s mužem, o kterém jsme se dozvěděli, že je z Angoly, že má dítě a že je to lektor tance. Požádaly jsme ho tedy o náhornou ukázkou. :) Šlo mu to krásně, nám už moc ne :D

Pavel: Se zajímavými lidmi jsem se „musel“ potkávat každý den, jelikož jsem si doma zapomněl pastu na zuby. Tedy každé ráno a večer jsem prosil někoho nového o zapůjčení pasty. Jednou jsem narazil na kluka z Hustopečí, který říkal, že jej učil v náboženství náš bývalý jáhen (nyní už kněz) Vojtěch. Svět je holt malý.

Anet: Když jsme se dostali na letiště, člověk si už skoro myslel (jak již mnohokrát), že je pouť u konce. Ale ne tak docela. Řekli nám, že pro nás všechny pravděpodobně nezbude místo v letadle (přestože jsme měli koupené letenky zavčas). A stalo se. Dva z nás jsme museli zůstat přes noc do ranního letu. Mrzelo nás, že zítra nestihneme odjet na tábor autobusem spolu s dětmi. Ale těch zvrátů bylo už tolik, že jeden navíc nás už ani tak nerozhodil. Ovšem zůstala tam také jedna uplakaná Španělka, měla druhý den totiž slavit v ČR svatbu své kamarádky. Tak jsme ten čas do odletu strávili s ní. Povíдали si, společně řešili náhradní let, zašli s ní nakupovat, půjčila mi i bundu, aby mi nebyla

přes noc v letištní hale zima :-). Před spaním jsme se s ní pomodlili v našem, jejím i anglickém jazyce, to bylo unikátní. Mám na ni IG, tak jí někdy napíšu, jak se jí daří :-).

Doporučil bys podobnou mezinárodní mládežnickou akci někomu dalšímu? A proč?

Zuzka: Určitě, je to jedinečná zkušenost a příležitost setkat se s novými lidmi (i když se s nimi možná nebudete chtít setkat) a zažít dobrodružství (někdy větší, někdy menší, někdy nedobrovolně). Není to žádná dovolená, s tím musíte počítat, ale stojí to za to.

Kuba: Ano. Je fajn vidět tolik vrstevníků z celého světa, se kterými sdílíme stejnou víru a stejné hodnoty.

Filip: Určitě ano! Je to skvělá příleži-

stost načerpat, zažít plno nového a poznat nové lidi z celého světa.

Tom: I přes všechna příkoří, které jsme museli zakoušet, musím uznat, že to za to stálo, tolik zážitků namačkaných v jednom týdnu, bylo to něco! Do Soulu nejezdíte, je to daleko, ale až bude zas něco v Evropě, směle do toho.

Ivča: To je jasná věc! Bylo to úžasné! Ano, v určitých chvílích i náročné, ale co tě nezabije,... :) Zažila jsem tam spoustu okamžiků, které bych jinde neměla šanci prožít. Bylo to jedinečné.

Honza: Takový zážitek se vám jinde nenaskytne.

Pavel: Jednoznačně! Nic jiného podobného charakteru totiž nelze zažít, a proto jsou tyto události jedinečné. Ne vždy to musí být silný duchovní zážitek, každopádně vždy je to silný zážitek. Člověk si na těchto setkáních uvědomí, že to s množstvím křesťanů ve světě ještě nevypadá tak špatně.

Anet: Rozhodně ano. Je povzbuzující vidět tolik věřících mladých lidí, kteří jsou fakt otevření, takže člověk zažívá skvělou atmosféru, to je fakt unikátní. Takové zpívání v metru, na ulici nebo ve vlaku člověk jen tak nezažije (vzít si s sebou kytaru byl supr nápad). Je taky nabídnuta velká paleta duchovního programu, že se člověk skoro nemůže rozhodnout, čemu dát přednost. A je to hlavně celé plné dobrodružství :-)

*** Pisatelům za sdílení prožitků děkuje
Aneta Straková

Na pláni Tor Vergata s dalšími Čechy, kteří tam s námi ten den putovali

Foto: Jakub Halouzka

GODZONE TOUR 2025 v Brně

Dne 23. 10. vyrazila od kostela parta z Tišnova dvěma auty na mládežnickou akci Godzone tour. Téma letošního ročníku se pojilo s heslem: VÍTEJ VE SVOBODĚ.

Já a další tři děvčata jsme se potkaly v Brně, protože jsme na akci mířily rovnou ze škol, a vyrazily šalinou na brněnské výstaviště, kde se tato akce konala. Tam už bylo vidět davy a davy mladých, jak míří ke vstupu. Došli jsme na meeting point za druhou částí party, odložili si v autě batohy a díky tomu, že jsme všichni měli registraci předem (vstup byl zdarma), ihned jsme mohli jít dovnitř a hledat nejlepší místo, abychom dobře viděli. A milé překvapení, potkali jsme jednoho z našich táborníků, který se k naší tlupě hned přidal 😊.

Na začátku se hrály rytmičtější křesťanské písně, zazněl rap a svědectví s tématem SVOBODA. Na podiu nechyběly taneční choreografie, také nás bavily zábavné interakce vystupujícího s celým publikem. Promluvil k nám i brněnský kněz. Postupně jsme přecházeli do chval, klidnějšího módu, mohli se přidat zpěvem a být intenzivněji v modlitbě. A na konci jsme už zase skákali a společně zpívali slova oblíbených radostných křesťanských písní.

Po skončení oficiálního programu jsme si v hale dali volný rozchod, aby se každý mohl podívat na to, co chtěl. Někteří vyrazili na stánky, které patřily jednotlivým brněnským křesťanským společenstvím. Z mého pohledu je super, že tato akce nemusí být jen jednorázovka, ba naopak, že se člověk může dozvědět o společenství věřících nebo stejně hledajících vrstevníků, kte-

ré může pravidelně navštěvovat a ve kterém může sdílet a hledat víru, snad i pocítit přijetí.

Část z nás se přidala ke skupině tancujících mladých a pořádně jsme se do toho obuli. DJ pouštěl ale hlavně křesťanskou modifikovanou hudbu. Prostě párty, ale trochu jinak 😊. Tu a tam se do kruhu nahrnulo množství kluků, skákali, přátelsky do sebe rameny naráželi, div že zůstali bez modřin. Viděli jsme tam i ministry z Litomyšle, kteří jsou známí z IG, kam natáčí vtipná videa z křesťanského prostředí.

Někteří jsme si odtud odnesli jako připomínku náramek s křížkem, jiní zase oblíbenou Godzone mikinu. Pak jsme nasedli do aut a udělali si pěknou rozvázkovou cestu do kuřimské farnosti nebo po okolních vesnicích kolem Tišnova. Také jsme zas pushtili repráky na plný pecky. Cestou nechybělo zamyšlení, jakým jedním slovem bychom akci vystihli. Slova nás napadala různorodá, např. společenství, svoboda, radost, přátelství, vděčnost...

Věřím, že letošní GODZONE tour každého z nás nějakým způsobem obohatila. Ať už tím, že nám dala nějaký impuls či pohled do života nebo přinesla příležitost konečně se zastavit a BÝT v modlitbě. Anebo třeba zakusit, že věřících vrstevníků není zas tak málo. Zároveň je fajn, že tato akce je otevřená i hledajícím.

PS. Slovenský evangelizační projekt Godzone přijal 19. listopadu 2025 ve Vatikánu osobní pozhennání pro další misi a povzbuzení od papeže Lva XIV.

Během generální audiece na Svatopetrském náměstí představil lídr projektu Július Slovák papeži vizi služby, která už roky oslovuje mladé na Slovensku i v Česku. Předal mu také prezentační knihu mapující činnost Godzone a přinášející svědectví o duchovních příbězích vzniklých v posledních letech. Cílem návštěvy bylo představit Godzone jako moderní misi mladých, která propojuje kreativní umění, živou víru a komunitní život. Snaží se předat evangelium jazykem blízkým mladým lidem.

Godzone působí už 16 let a jeho největší akcí je Godzone Tour s účastí kolem 37 tisíc lidí ročně. Kromě toho nabízí konference, dětské a mládežnické programy, letní tábory, modlitební setkání a rozsáhlou online tvorbu.

Zdroj: <https://www.tkkbs.sk/view.php?cislocianku=20251119017>

*** Aneta Straková

Přehled akcí

- **Farní silvestr pro mládež**
31. 12. – Fara v Tišnově
- **Studentský Velehrad**
30. 4 – 3. 5. Celostátní setkání věřících vysokoškoláků
- **Letní akce (neopomeňte včasné přihlášení)**
- **Konference CHARIS** 8. – 12. 7. v Brně – pro dospělé i pro děti (4–15 let), i pro mládež 15–30 let
- **JUMP ML** 26. 7 – 1. 8. Kostelní Vydří – křesťanský duchovní-formační tábor pro mladé lidi, účastníci si staví vlastní stany na zahradě kláštera (15 – 18 let)
- **JUMP XL** 3. – 9. 8. (19 – 25 let)
- **CampFest 2026** 6. – 8. 8. Králova Lehota – křesťanský open-air festival – dynamické chvály, hluboké uctívání, koncerty, inspirativní témata, semináře, svědectví, diskuze, tanec, netradiční sporty, atrakce a zažívání společenství a Boží přítomnosti spolu s tisíci dalších lidí
- **Celostátní setkání mládeže**
11. 8. – 16. 8. Ostrava (14 – 30 let)

Akce VKH (Vysokoškolského katolického hnutí)

- Ples 5. 2.
- Postní duchovní obnova 20. 2.
- Každý týden nabízí různé aktivity (viz IG/FB), studentské mše v Brně

Akce v Osové Bítýšce na DCŽM MAMRE

- **Silvestr na Mamre**
29. 12. – 1. 1. (14+)
- **FlákDance** 9. – 11. 1. (14+)
- **FlákFilm** 29. 1. – 1. 2. (12+)
- **Jarní prázdniny JMK**
16. – 20. 2. (12+)
- **Velikonoce** 2. – 5. 4. (14+)
- **Postní duchovní obnova**
20. – 22. 2. (16+)

*** Aneta Straková

GODZONE TOUR 2025 v Brně – letos nás vyrazila velká parta Foto: Aneta Straková

Víkendovka

31. 10. – 2. 11. 2025

Teď o víkendu jsme jeli na víkendovku do Ostrova u Mačochy. Byli tam s námi apoštolové.

Hráli jsme tam hry. Jedna z těch her byla s králíkama, kteří vypadali jako myšky. Byli to vedoucí, ale vypadali jako opravdové myši. Další hra byla vybíjení koulemi vedoucích proti dětem. Když se vybili, tak spadli na zem. Byl tam taky král, který měl hodně životů. Taky jsme hráli s lístečky, se kterými jsme obraceli (lidi k Bohu, pozn. red.). Další hra byla o nakupování, u toho nás pan děkan chytl jako voják.

V sobotu jsme šli na velký výlet do jeskyně. Viděli jsme tam netopýry a krápníky, které vypadaly jako mrkve.

Měli jsme i noční hry a luštili jsme šifry. Taky jsme šli na hřbitov. Měli pak i modlitbu.

Na snídani jsme měli buchtu, na večeri rohlík s pomazánkou a se zeleninou a v sobotu špekáčky. Na oběd byly špagety s omáčkou a další den pečený brambory s masem a se salátem.

Na konci víkendovky jsme hledali kešky. Našli jsme dvě. Víkendovka se mi líbila. ☺

*** Žofinka Mičulková (7 let)

Scénka s apoštolý

Foto: Aneta Straková

Věčerní modlitba

Foto: Jan Bednář

Vysvětlujeme hru

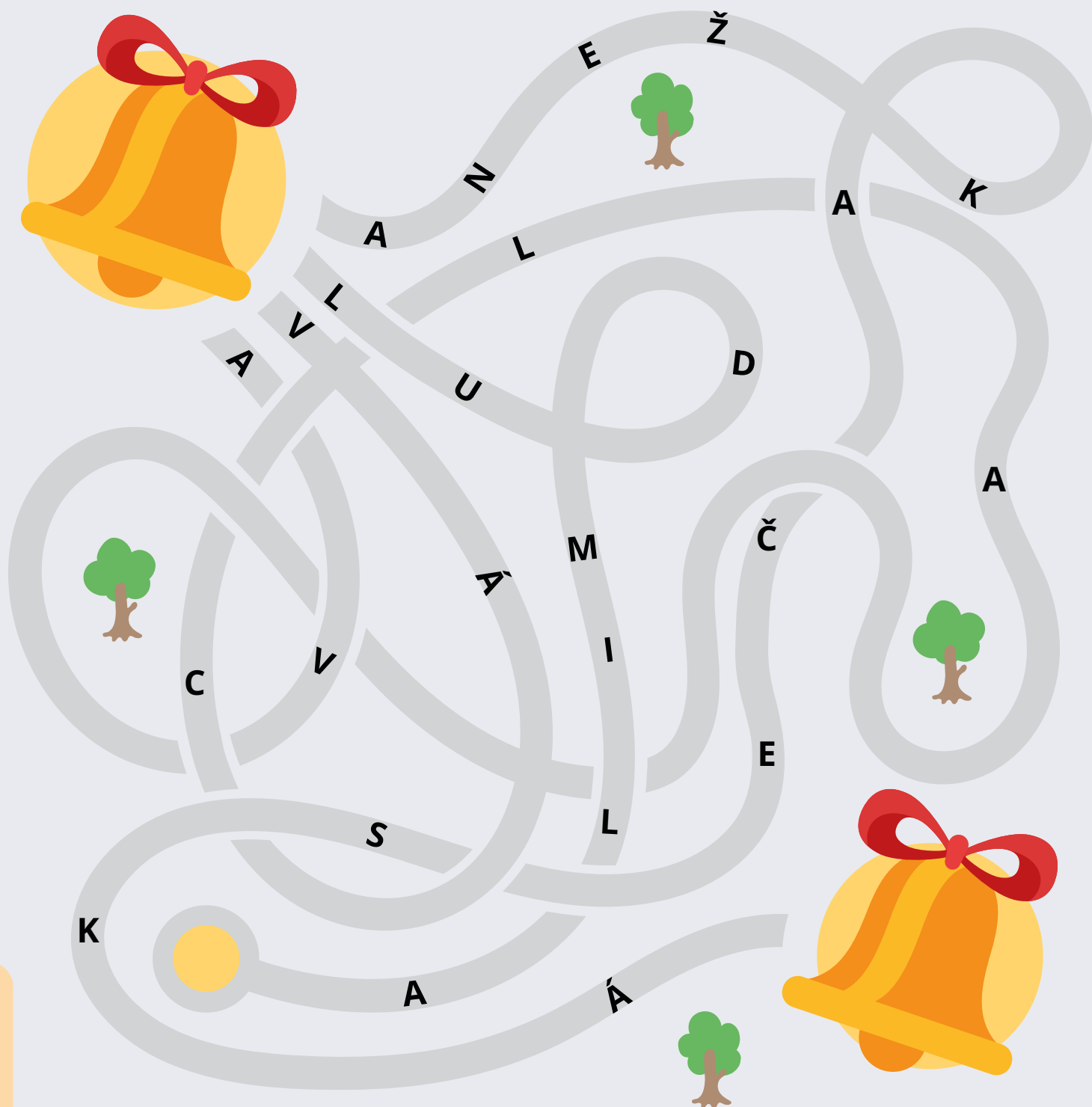
Foto: Aneta Straková

Návštěva jeskyně Balcarka

Foto: Jan Bednář

V PŘEDKLÁŠTEŘÍ SE BUDE ŽEHNAT NOVÝ ZVON ZASVĚCENÝ PANNĚ MARIÍ A JEDNÉ SVĚTICI. KTERÉ? TO SE DOZVÍŠ, KDYŽ POSBÍRÁŠ PÍSMENKA PO JEDINÉ SPRÁVNÉ CESTĚ, KTERÁ SPOJUJE OBA ZVONY.

*** Veronika Mičulková

Cesta světla | Zpravodaj farnosti Tišnov a Předklášteří

- **Redakce:** Veronika Mičulková, P. Josef Rybecký, Marie Sendlerová, Aneta Straková, Radka Svobodová, Aneta Klicnarová, Josef Lavička • **Korektura:** Josef Lavička • **Kontakt:** b.vitam@post.cz
- **Grafická úprava a sazba:** Adam Blažke • **Tisk:** Tiskárna AMG s.r.o.
- **Určeno výhradně pro vnitřní potřebu farnosti • Neprodejné.**

